

ΕΚΦΕΨΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΣΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Κάθε πράγμα έχει την αρχή του και το τέλος του. 'Ο έρωτας όμως δεν έχει ούτε αρχή, ούτε τέλος. Το γεγονός αυτό πιστοποιεί την ανπρωξία του έρωτος. Βίντεφορντ

'Εκείνος που παντρεύεται πολύ άργά, παντρεύεται για τους γαϊδούς του. Γαπανική Παροιμία

'Η συμπλήρωση της εντύχιας ενός άνδρος και μιά γυναίκα είναι ο αμοιβαίος έρωτας. Ρωσέδερ

'Η χλωμάδα εξιδανικεύει την ομορφιά των γυναικών και εξευγενίζει τη νεότητά των ανδρών. Γεωργία Σάνδη

'Ο άνδρωπος που δεν έχει τη δύναμη ν' αγαπήσει και ν' αγαπηθεί, δεν θά έπρεπε να ζή. 'Αδόλφος δ' Έννερ

Δεν μπορεί να εκτιμήσει κανείς τη δύναμη του έρωτος, παρά αναστα όταν τον έχει κυριάρχο του. 'Αββάς Πρεβώ

Τίποτε δεν τιμά περισσότερο μιά γυναίκα, όσο η ύπομνησή της, και τίποτε λιγότερο, όσο η ύπομνησή του άνδρός της. Ζουμπέρ

'Ο μεγαλύτερος εχθρός της αγάπης είναι η έγωσύθεια. Ανίς Σομπερ

'Όπου έπάσχει το συμφέρον, δεν μπορεί να ζήσει ούτε στιγμή ο πραγματικός έρωτας. 'Αλβ. Γκιτινόν

'Ο φοβιτοίσιμος ποτέ δεν μπορεί να έζη μιά ώμορφη φιλενάδα. Μασσαλιώτικη Παροιμία

'Η κόλλαις είναι στρωμένη με γυναικείες γλώσσες. Παριζιάνικη Παροιμία

Προτιμώτερο είναι να εμπιστευθείς την περιουσία σου και το μυστικό σου στον φίλο σου, παρά στη σύζυγό σου. Λορέντε Βέγα

'Αν αγαπάς πραγματικά ένα άνδρσγύνο, να εύχεται φρονιμάδα στο σύζυγο και ύπομνηση στη σύζυγο. Γαλιζική Παροιμία

'Αν θέλεις νασαι κύριος στο σπίτι σου, παντρεύου γυναίκα μικρότερη από σενα. Τοσανική

'Ο έρωτας μιάς άρσεως περισσότερο από το γάμο, γιατί τα μνηστορήματα είναι περισσότερο ενάχιστα από την ιστορία. Σαυφορ

'Η γυναίκα που κάνει άσπεία με τον έρωτα, παθαίνει το ίδιο με τα παιδιά εκείνα, που παίζουν με άζωνιωμα μαζαίρια. 'Αγιος Προσπέρ

Πάντοτε πληγώνοντα. Που μπορεί να βοη κανείς τριαντάφυλλο χωρίς αγάπια ; Και ποη γυναίκα χωρίς γλώσσα ; Συρανό ντε Μπερζέρ

'Η φιλαρέσκεια των γυναικών εμμηδενίζει κάθε άλλο άσπια τους. Δ' Αρξάνς

'Όταν χάσουν ή γυναίκες τους άνδρες των, θρηνολογούν περισσότερο για να συγανήσουν τους άλλους άνδρες, παρά για την συμφορά που τις βρήκε. Σαίντ Έθρεμων

Στόν έρωτα οι μαθηταί ζέρουν όσα κι' οι δασκάλοι. Που μπορεί να βοη κανείς τριαντάφυλλο χωρίς αγάπια ; Και ποη γυναίκα χωρίς γλώσσα ; Συρανό ντε Μπερζέρ

'Η φιλαρέσκεια των γυναικών εμμηδενίζει κάθε άλλο άσπια τους. Δ' Αρξάνς

'Όταν χάσουν ή γυναίκες τους άνδρες των, θρηνολογούν περισσότερο για να συγανήσουν τους άλλους άνδρες, παρά για την συμφορά που τις βρήκε. Σαίντ Έθρεμων

Στόν έρωτα οι μαθηταί ζέρουν όσα κι' οι δασκάλοι. Που μπορεί να βοη κανείς τριαντάφυλλο χωρίς αγάπια ; Και ποη γυναίκα χωρίς γλώσσα ; Συρανό ντε Μπερζέρ

'Η φιλαρέσκεια των γυναικών εμμηδενίζει κάθε άλλο άσπια τους. Δ' Αρξάνς

'Όταν χάσουν ή γυναίκες τους άνδρες των, θρηνολογούν περισσότερο για να συγανήσουν τους άλλους άνδρες, παρά για την συμφορά που τις βρήκε. Σαίντ Έθρεμων

Στόν έρωτα οι μαθηταί ζέρουν όσα κι' οι δασκάλοι. Που μπορεί να βοη κανείς τριαντάφυλλο χωρίς αγάπια ; Και ποη γυναίκα χωρίς γλώσσα ; Συρανό ντε Μπερζέρ

'Η φιλαρέσκεια των γυναικών εμμηδενίζει κάθε άλλο άσπια τους. Δ' Αρξάνς

'Όταν χάσουν ή γυναίκες τους άνδρες των, θρηνολογούν περισσότερο για να συγανήσουν τους άλλους άνδρες, παρά για την συμφορά που τις βρήκε. Σαίντ Έθρεμων

φους, οι όποιοι τον ύποστηρίζανε, μπόρεσε να παρακολουθήσει μαθήματα στο Πολυτεχνείο, να τελειοποιήσει το ταλέντο του. Συγγράφους έξεδηλώθη μέσα του και μιά άλλη καλλιτεχνική τάση: του εϋθυμογράφου και του ποιητού. 'Ο 'Αλφρέδος άρχισε να συνεργάζεται σε διάφορα εϋθυμογραφικά περιοδικά, σχολίζοντας τα διηγήματα και τα τραγούδια του με δικές του γελοιογραφίες. Και όταν κατάφερε να σχηματίσει μιά αρκετά καλή κοινωνική θέση, πήγε μιά μέρα στο χωριό του να έπισκεφθεί τους γονείς του, τότε χρόνια μετά την... απόδρασή του. 'Ο πατέρας του και ή μητέρα του, οι όποιοι είχαν πληροφορηθεί στο μεταξύ τους θριάμβους του, τον συχωρώσανε με όλη τους την καρδιά για την λύπη που δοκίμασαν άλλοτε εξ αίτιας της ελαφρομαλιάς του...

'Υστερ' από λίγο καιρό, ξαναθλέπομε τον 'Αλφρέδο στο Παρίσι, συνεργάτη στα γνωστότερα σατυρικά περιοδικά, γελοιογράφο γνωστότατο και σανσενό στα διάφορα φιλολογικά καμπαρέ—μά πάντοτε άλλοπρόσαλλο κι' αφηρημένο.

'Ενα βράδυ παρουσιάστηκε σε μιά ταβέρνα, στην όποια τραγουδούσε, με το άριστερο χέρι δεμένο μ' ένα μαντήλι.

—Πληγώθηκες μήπως ; τον ρώτησαν οι φίλοι του.

—Όχι, άπεκρίθηκε ο 'Αλφρέδος. Μά έδεσα το μαντήλι αυτό για να θυμηθώ ότι πρέπει να περάσω από το σπίτι ενός φίλου μου και να πάρω το θιολι μου, που το λημονήσα εκεί χτές το θράδου... Στο δρόμο, κύτταξα διαρκώς το μαντηλοδεμένο χέρι μου για να μη ξεχάσω το θιολί...

—Καλά, και που είναι το θιολι σου; τον ρώτησε ο καταστημάτάρχης, συγκρατώντας με θία τα γέλια του.

'Ο 'Αλφρέδος είχε λημονήσει να περάσει από το σπίτι του φίλου του και να πάρη το θιολι του, άν και στο δρόμο κύτταζε διαρκώς το μαντήλι του!...

'Ενα καυστικό σατυρικό τραγούδι του κατά το τότε πρωτοπουργού, έγινε άφορητή να καταδικασθεί ο 'Αλφρέδος από το Πταισματοδικείο σε κράτηση τεσσάρων ημερών. Την ποιηή αυτήν ο καλλιτέχνης την έκαμε στο κρατητήριο του άστυνομικού τμήματος της γειτονιάς του.

Το βράδυ όμως της πέμπτης ήμέρας, ο 'Αλφρέδος Λέ Πιτι—ελεύθερος πια—ξαναπαρουσιάστηκε στο τμήμα και υπήκε σοβαρώτατος στο κρατητήριο, λέγοντας στον κατ'άπληκτο φρουρό:

—Άυριο το πρωί να με ξυπνήσης ναορίς, έπειδή έχω μιά σσβαρή δουλειά!

'Ο αδιόδοτος 'Αλφρέδος λημονήσε πώς τον είχαν άποφυλακίσει!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Άλλα σπαρταριστά ανέκδοτα του 'Αλφρέδου Λέ Πιτι.

ΟΙ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

«ΘΥΜΗΣΙ»

Στο ίδιο σπίτι θρέθηκα το καταμαγεμένο και ή ψυχή μου πέταξε σε χρόνια μακονιά, γιατί ήταν απ' άνάμνητες παντού πλημμυρισμένο, και την μορφή σου νόνιζα πώς θάβλεπα ξανά. Θαρρούσα πως θ' αντίκριζα τα θεϊκά σου μάτια, κι' ότι σιάς μου θ' άκουα την πλάνα σου φωνή, που τότε μ' έσευε γλυκά σ' όνειρευτά παλάτια και την καρδιά μου έκανε γιά πάντα να ποιή. Κι' όλόγυρα μου φαίετο σαν νάτανε χυμωδή απ' την γλυκειά σου την πνοή, μιά θεία μυρωδιά, κάποια σκιά φτερούγης, λές κι' ήταν μαγεμένη, στη ξεχασμένη θέσι σου, την άδειαν γωνιά. Κι' άπόμεινα κυττάζοντας με μάτια δακρυσιμένα, από τον πόνο πόνιωθας εκείνη την στιγμή, το κάθε τι που θύμιζεν, αλλοίμονο, έσένα, στην θολωμένη σκέψι μου, στη δόλια μου ψυχή. «ΤΑΠΕΙΝΟΣ ΜΕΝΕΞΕΣ»

ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Τ' άστέρια τ' άργιολούουδα, τ' όλάπαλο τ' άγέρι, και τα μικρά τρελλόπουλα, έπάνω στα βεντρά, Οι κάμποι, τα ψηλά θουνά, της θάλασσας τα μέρη, κάποιας συρμής τα γαργαρά κι' όλόδροσα νερά, Τό κύμα τ' άτρικύμιστο, το γυριστό ακρογάλι, και μιά θαρκόλλα όλόλευκη, δεμένη στο γιάλο, Γη κι' ούρανος και θάλασσα σιγοούν κι' άκούν άγάλι, κάποια ψυχή, στον πρώτο της έρωτικό παλμό...

Σ' ΕΝΑ ΣΠΙΤΑΚΙ

Σ' ένα σπιτάκι άπόμερο, το χάρο θλέπει μόνο, μιά κόρη που ψυχorraγει, που λυώνει, από τον πόνο, άμίλητη και σκεφτι- (κι' στην παγερή γα- (λήνη, "Ω! Μιά ζωή που χά- (νεται και με τον ή- (λιο σθώνει... Γ. Β. ΜΗΤΣΕΑΣ

